

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Obec Skryje**, IČO 00244392
Skryje 15, 270 42 Skryje

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČO 00164801
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 15. 2. 2024,
č. j. MZP/2024/290/251

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

1. V této věci se městský soud zabýval žalobou jedné z obcí dotčených zamýšleným zřízením Národního parku Křivoklátsko (NP Křivoklátsko). Obec uplatňovala v procesu projednání záměru vyhlášení národního parku námitky. O námitkách žalobkyně rozhodl podle § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, žalovaný, a to rozhodnutím ze dne 22. 9. 2023, č. j. MZP/2023/620/1816. Námitkám částečně vyhověl a ze záměru vyřadil pozemky parc. č. st. 81, p. č. 870/3, p. č. 871/4, p. č. 871/7, p. č. 872, p. č. 883/5, p. č. 880/7 a p. č. 883/1 vše v k. ú. Skryje nad Berounkou. Ve zbytku námitky zamítl. V záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) pak ministr životního prostředí zamítl rozklad žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. O námitkách soukromých vlastníků, kterým vyhověl, rozhodl žalovaný rozhodnutími č. j. MZP/2023/620/1357 a č. j. MZP/2023/620/1401.
3. Soud předesílá, že v souvislosti s otázkou vyhlášení Národního parku Křivoklátsko u něj bylo podáno několik žalob jednotlivých obcí. Byť jsou jednotlivé žaloby v částech doslovně totožné, podstatně se liší svou obsáhlostí a počtem uplatněných námitek. Nyní projednávaná žaloba je nejstručnější. Dne 31. 1. 2025 zaslala žalobkyně soudu podání nazvané „*Doplnění žaloby s ohledem na nové skutečnosti v souvislosti s legislativním návrhem na vyhlášení NP Křivoklátsko*“. Tímto podáním žalobkyně částečně prohloubila svou žalobní argumentaci, částečně však uplatnila nové žalobní námitky. Nově uplatněné žalobní námitky nemohl soud posuzovat, neboť je žalobkyně uplatnila opožděně (viz níže).
4. Soud v tomto rozsudku navazuje na své rozsudky ve věci obce Branov (rozsudek ze dne 16. 12. 2024, č. j. 18 A 21/2024-173), Hracholusky a Račice (rozsudky ze dne 30. 1. 2025, č. j. 17 A 33/2024-36 a 5 A 37/2024-68). Třetí senát neshledal důvod se od závěrů 5., 17. a 18. senátu odchýlit. Tyto závěry již potvrdil též Nejvyšší správní soud (rozsudky ze dne 29. 7. 2025, č. j. 9 As 16/2025-79, ze dne 29. 8. 2025, č. j. 5 As 29/2025-60, a ze dne 9. 4. 2026, č. j. 6 As 19/2025-68).

Žaloba

5. Žalobkyně v žalobě uvádí, že po stránce právní i po stránce věcné trvá na svých zásadních námitkách, a pokud jde o jejich obsah, odkazuje na obsah správního spisu.
6. Žalobkyně uvádí, že žalovaný se v záměru odvolává na to, že postupuje podle schváleného programového prohlášení vlády. To ale podle žalobkyně není ani odborný podklad a ani právní předpis. Jedná se o politickou proklamaci, která zavazuje pouze členy vlády.
7. Žalobkyně namítá, že na přípravě záměru i vypořádání námitek se odborně podílela též Agentura ochrany přírody a krajiny (dále jen „Agentura“), kterou dle žalobkyně nelze považovat za nestrannou instituci. Na vyhlášení národního parku je zainteresována, vyvstává proto otázka objektivnosti jejích závěrů.
8. Pod poslední skupinu námitek soustředil soud argumentaci související se zásahem do práv žalobkyně a problematikou proporcionality. Žalovaný při provedení testu proporcionality neřešil otázku nákladů, které budou muset být z veřejných zdrojů vynaloženy. Žalovaný dne 5. 3. 2024 rozeslal do mezirezortního připomínkového řízení návrh zákona, kterým má být vyhlášen národní park. Součástí tohoto návrhu je i závěrečná zpráva z hodnocení dopadů (RIA), dle které náklady na státní rozpočet budou 292 milionů Kč a každoroční náklady ve výši 112 milionů. Výnosy jsou pak odhadovány na 63 milionů Kč. Tyto údaje nejsou přesné. Je nutné vzít v úvahu ztrátu ze snížení zisku státních podniků (Lesy ČR, Vojenské lesy a statky ČR). Posouzení vlastní nezbytnosti vyhlášení národního parku v rozporu s § 1 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

o ochraně přírody a krajiny dle žalobkyně nezohledňuje hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel; žalobkyně se obává omezení pracovních příležitostí v lesnictví, omezení obecného užívání lesů, zvýšené návštěvnosti. Záměr nepovažuje za přínos pro rozvoj obce, naopak za zdroj citelných omezení. Vyhlášení národního parku není ve veřejném zájmu, naopak představuje jen realizaci politických cílů. Vyhlášením národního parku nebude dosaženo vyšších standardů ochrany přírody oproti stávajícímu stavu.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobkyně byly podrobně vypořádány v prvostupňovém správním rozhodnutí (rozhodnutí o námitkách). Důvody pro zveřejnění záměru jsou podrobně popsány ve zveřejněném záměru a rozhodnutí o námitkách. Zařazení pozemků žalobkyně je nezbytné z hlediska celistvosti území, jeho přírodních hodnot i z hlediska dosahování dlouhodobých cílů ochrany národního parku.
10. Záměr dle žalovaného splňuje podmínky § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, vymezuje důvody vyhlášení národního parku, vypořádává se i s podklady, jež dříve vyhlášení národního parku hodnotily kriticky. Záměr odůvodňuje, proč je vyhlášení národního parku z pohledu cílů ochrany přírody nezbytné, posuzuje i proporcionalitu zásahu.
11. Žalovaný se stručně vyjádřil i k postavení Agentury a odmítl rizika bezzásahovosti, vč. rizik požárů. Zopakoval, že vyhlášení národního parku nepřináší taková omezení, která by zásadněji omezovala rozvoj obce, nedochází ani k významnějšímu omezení vlastníků pozemků; nakládání s pozemky je omezeno jen částečně. Žalovaný zde poukázal i na nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, Pl. ÚS 18/17 (N 156/90 SbNU 525; 261/2018 Sb.).

Podání žalobkyně ze dne 31. 1. 2025

12. Žalobkyně doručila dne 31. 1. 2025 soudu podání nadepsané jako „*Doplnění žaloby s ohledem na nové skutečnosti v souvislosti s legislativním návrhem na vyhlášení NP Křivoklátsko*“ (dále jen „doplnění žaloby“). V obsáhlém doplnění žaloby (13 stran textu) žalobkyně uvádí, že přesto, že zásadní vady uvedla v námitkách a v žalobním návrhu, tak soudu zasílá určité shrnutí a také doplnění argumentace v kontextu některých nových vyjádření žalovaného.
13. Žalobkyně předně namítá, že závažnou vadou je neexistence dopadových studií, které by zhodnotily dosaženou úroveň vědeckého poznání s cílem vyvarovat se stavu, který je realitou v národních parcích. Dle žalobkyně ochrana přírody v národních parcích Šumava a České Švýcarsko způsobuje desetitisíce hektarů suchého lesa. Podle žalobkyně je podstatou práva na příznivé životní prostředí ochrana proti zásahu do životního prostředí, dosahuje-li zásah takové míry, že znemožňuje realizaci základních životních potřeb člověka. Stát podle žalobkyně nedostal tomuto závazku tím, že dopustil stav přírody v ostatních národních parcích a tím, že nezdůvodnil nezbytnost a veřejný zájem na ochraně formou národního parku. Podle žalobkyně je bezzásahovost primární příčinou úhynu lesů. Podle žalobkyně dojde vyhlášením národního parku k likvidaci stávajícího systému péče o lesy. Vyhlášení národního parku tak povede k dalšímu rozpadu lesních celků a narušení ekosystémových funkcí lesa. Žalobkyně se dále v této souvislosti obává požárů – suchý les v bezzásahových oblastech povede k požárům. To představuje podle žalobkyně riziko pro občany.
14. Žalobkyně dále argumentuje zejména nenaplněním § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého „*Rozsáhlá území s typickým reliéfem a geologickou stavbou a převážujícím výskytem přirozených nebo člověkem málo pozměněných ekosystémů, jedinečná a*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

významná v národním či mezinárodním měřítku z hlediska ekologického, vědeckého, vzdělávacího nebo osvětového, lze vyhlásit za národní parky. Žalobkyně považuje § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny za protiústavní. Stanovení přirozenosti totiž podle žalobkyně není předmětem správní úvahy, ale vyhlášky – zákonným pojmům tak fakticky dává obsah podzákonný předpis. To zabraňuje tomu, aby byla přirozenost v soudní praxi vyhodnocena s ohledem na konkrétní případ. Žalobkyně dále argumentuje, že kritérium *přirozených nebo člověkem málo pozměněných ekosystémů* není v případě Křivoklátska splněno. Nelze totiž hovořit o přirozených lesích a Křivoklátsko tak není způsobilé pro vyhlášení národního parku. V případě Křivoklátska se opakovaně hovoří o kulturní krajině, kde není místo pro formu národního parku – podle žalobkyně pouze 1,37 % plochy lesů CHKO Křivoklátsko jsou lesy přirozené.

15. Žalobkyně též uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření odkázal na webové stránky žalovaného a Agentury, aby podpořil tvrzení, že byla společně s vyhlášením záměru k dispozici mapa biotopů, kde si mohl kdokoliv vše zkontrolovat. Žalobkyně namítá, že žádnou takovou mapu a vstup do aplikace biotopů neobdržela a že tato mapa nebyla v přiložených podkladech. Tato mapa nebyla ani součástí vyhlášeného záměru.

Posouzení žaloby soudem

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobkyně ani žalovaný s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud vycházel z obsahu správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Neshledal důvod provádět dokazování, neboť listiny navržené k důkazu v podané žalobě jsou obsahem správního spisu, z něž soud vychází, a provedení důkazů navržených v doplnění žaloby soud shledal nadbytečným, neboť se vztahovaly k opožděně uplatněným žalobním bodům.
17. Soud konstatuje, že obdobnou věcí (přezkumem rozhodnutí týkající se záměru vyhlásit národní park Křivoklátsko) se již zabýval ve svých rozsudcích ze dne 16. 12. 2024, č. j. 18 A 21/2024-173 a ze dne 30. 1. 2025, č. j. 5 A 37/2024-68. Tamější žalobci proti uvedeným rozsudkům podali kasační stížnosti. Soud v průběhu soudního řízení dospěl k závěru, že výsledek řízení o kasačních stížnostech by mohl ovlivnit i výsledek v projednávané věci. Soud proto řízení usnesením ze dne 31. 3. 2025, č. j. 3 A 23/2024-73, přerušil.
18. Obě kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zamítl rozsudky ze dne 29. 7. 2025, č. j. 9 As 16/2025-79 a ze dne 9. 4. 2026, č. j. 6 As 19/2025-68. Po vydání druhého rozsudku dne 9. 4. 2026 soud proto usnesením ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 A 23/2024-77, rozhodl, že se v řízení pokračuje. Soud se zároveň obou účastníků řízení dotázal na jejich aktuální procesní stanoviska. Žalobkyně sdělila, že na podané žalobě trvá, žalovaný odkázal na výše uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu s tím, že městský soud by měl žalobu zamítnout.
19. Třetí senát se s rozsudky pátého a osmnáctého senátu městského soudu a devátého a šestého senátu Nejvyššího správního soudu ztotožňuje. V projednávané věci z nich vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

20. Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že setrvává na svých zásadních námitkách, které uplatnila v řízení před správními orgány, na které odkazuje. Podle ustálené judikatury správních soudů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS) není možné v žalobě toliko odkázat na svoji předchozí argumentaci, jelikož takový odkaz není řádným žalobním bodem. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobkyně uváděla v rozkladu či v uplatněných námitkách, ale neuvedla je již v podané žalobě. Považovala-li žalobkyně i tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, měla je vtělit do žaloby; pokud tak neučinila, nemůže k nim soud přihlížet.
21. V podání ze dne 31. 1. 2025 žalobkyně uvádí, že soudu zasílá určité shrnutí a také doplnění některé argumentace v kontextu nových vyjádření žalovaného.
22. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), která činí dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. Podáním ze dne 31. 1. 2025 tedy žalobkyně nemohla rozšířit svou žalobu ze dne 10. 4. 2024 o další žalobní body. Nově uplatněné žalobní body jsou opožděné a soud se jimi nemohl zabývat.
23. Soud se tedy konkrétně nemohl zabývat nově uplatněnými námitkami nesplnění podmínek § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, nepřezkoumatelnosti záměru bez závazného návrhu zonace a zásad péče, nedostupnosti mapových podkladů a absence socioekonomických a dopadových studií, ani nově vznesenými námitkami proti provedení testu proporcionality, zejména tvrzeným zhoršením standardu ochrany přírody v souvislosti s uplatňováním bezzásahové péče a stavem jiných národních parků. Soud toliko nad rámec nezbytného konstatuje, že obdobnými námitkami se zdejší soud i Nejvyšší správní soud zabývaly ve výše uvedených řízeních a shledaly je nedůvodnými (viz níže).

Východiska a rozsah soudního přezkumu

24. Účelem zákona o ochraně přírody a krajiny je přispívat k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji; přitom je potřeba zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry (§ 1). Ochranu přírody definuje § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ochrana přírody se zajišťuje mj. vytvářením sítě zvláště chráněných území a péčí o ně (Podle § 2 odst. 2 písm. e) zákona). Nejvýznamnějšími ze zvláště chráněných území jsou národní parky (§ 14 zákona o ochraně přírody a krajiny).
25. Základní podmínky vyhlášení národních parků a cílů jejich ochrany jsou upraveny v § 15 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle § 15 odst. 1 lze za národní parky vyhlásit rozsáhlá území s typickým reliéfem a geologickou stavbou a převažujícím výskytem přirozených nebo člověkem málo pozměněných ekosystémů, jedinečná a významná v národním či mezinárodním měřítku z hlediska ekologického, vědeckého, vzdělávacího nebo osvětového.

26. Podle § 15 odst. 2 musí být veškeré využití národních parků podřízeno zachování jejich ekologicky stabilních přirozených ekosystémů odpovídajících danému stanovišti a dosažení jejich přirozené biologické rozmanitosti a musí být v souladu s cíli ochrany sledovanými jejich vyhlášením.
27. Podle § 15 odst. 3 je dlouhodobým cílem ochrany národních parků zachování nebo postupná obnova přirozených ekosystémů včetně zajištění nerušeného průběhu přírodních dějů v jejich přirozené dynamice na převažující ploše území národních parků a zachování nebo postupné zlepšování stavu ekosystémů, jejichž existence je podmíněna činností člověka, významných z hlediska biologické rozmanitosti, na zbývajícím území národních parků.
28. Dle § 15 odst. 4 je posláním národních parků naplňovat dlouhodobé cíle ochrany národních parků a také umožnit využití území národních parků k trvale udržitelnému rozvoji, ke vzdělávání, výchově, výzkumu a k přírodě šetrnému turistickému využití, a to způsoby, které nejsou v rozporu s dlouhodobými cíli ochrany národního parku.
29. Podle § 15 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny se národní parky a jejich ochranná pásma vyhláší tímto zákonem.
30. Samotný postup vyhlášení chráněného území, tedy i národního parku, je pak blíže upraven v § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle jeho odstavce prvního, je-li třeba vyhlásit chráněné území nebo jeho ochranné pásmo, zajistí orgán ochrany přírody zpracování záměru na jeho vyhlášení. V záměru vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek [v souladu s § 79 odst. 3 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny je v případě národního parku orgánem ochrany přírody žalovaný]. Žalovaný zpracoval záměr na zřízení národního parku Křivoklátsko v září 2022 a podle § 40 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny jej zaslal obcím a krajům, jejichž území se záměr dotýká, vč. žalobkyně; zároveň jej oznámil i vlastníkům nemovitých věcí dotčených záměrem.
31. Žalobkyně proti záměru uplatnila včasné námitky podle § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně argumentovala, že ze strany žalovaného došlo ke zkrácení lhůty pro podání námitek. Dále žalobkyně shledávala rozpor s politikou územního plánování a se Státním programem o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně argumentovala také rozporem s plánem péče CHKO Křivoklátsko a absencí plánu péče a zonace národního parku. V této souvislosti soud dodává, že zákon územně samosprávné celky nijak neomezuje v rozsahu námitek; v posledně citovaném ustanovení omezuje toliko vlastníky nemovitostí, kteří mohou uplatňovat námitky jen proti navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byli dotčeni ve výkonu svých práv nebo povinností. Obce mohou jinými slovy vznášet námitky v zásadě jakéhokoliv obsahu (viz i komentář M. Konečné k § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny. In V. Vomáčka, J. Knotek, M. Konečná, J. Hanák, F. Dienstbier, I. Průchová., Zákon o ochraně přírody a krajiny, Praha: 2018).
32. Jak již bylo uvedeno výše, o námitkách žalovaný rozhodl tak, že je zamítl a následně podaný rozklad proti rozhodnutí o námitkách zamítl ministr žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím. Judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že rozhodnutí o námitkách je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Podle rozsudku z 23. 4. 2019, č. j. 4 As 26/2019-41, č. 3895/2019 Sb. NSS, jde o rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., námitky totiž mají podstatnou a nepominutelnou roli při ochraně práv vlastníků dotčených pozemků/dotčených územních samosprávných celků. V citovaném případě se sice jednalo „jen“ o vyhlášení národní přírodní rezervace, jež se zřizuje vyhláškou žalovaného,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

skutečnost, že se národní park vyhláší zákonem [§ 15 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny], však na uvedených východiscích nic nemění. Stejně jako v případě jiných zvláště chráněných území je i v případě národního parku vypořádání námitek se záměrem a následně návrhem právního předpisu úzce provázáno. Žalovaný musí i u tohoto typu zvláště chráněného území uvést záměr do souladu s námitkami, jimž bylo vyhověno, a podle § 40 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny nesmí rozsah omezení vlastníků v návrhu právního předpisu přesáhnout rozsah vyplývající ze záměru, případně upraveného na základě podaných námitek.

33. Skutečnost, že je rozhodnutí o námitkách soudně přezkoumatelné, ovšem neznamena, že je soudní řízení jen dalším pokračováním řízení před žalovaným – i v tomto případě se uplatní všechny principy správního soudnictví, především dispoziční zásada (viz výše) a požadavek, že ochranu lze poskytnout jen veřejným subjektivním právům žalobců (§ 2 s. ř. s.). Soudy zásadně neprojednávají žaloby ve veřejném zájmu (*actio popularis*), veškerou argumentaci je proto nutné i v tomto případě vztahovat k možnému dotčení žalobkyně, tedy obce, jakožto územního společenství občanů.
34. Rovněž obecná polemika s vhodností národních parků jako kategorie zvláště chráněných území v národním či mezinárodním měřítku, jež se argumentací žalobkyně prolíná, je do značné míry otázkou odbornou, politickou, společenskou a zčásti i filozofickou. Soud opakuje, že není jeho úkolem posuzovat vhodnost nastavení úpravy národních parků – vychází z toho, že národní parky český právní řád upravuje a že se jedná o standardní formu ochrany cenných částí přírody, jež se opírá o přesvědčení, že některá území je nutné chránit institucionálně, v jejich co nejvíce přirozené formě. Čistě z laického hlediska nelze zpochybňovat, že příroda zde není jen kvůli člověku a pro člověka. Svou hodnotu tak může mít i přirozený vývoj ekosystémů.
35. Tento pohled ostatně nezpochybnil ani Ústavní soud, který se k návrhu skupiny senátorů zabýval ústavností současné právní úpravy národních parků v § 15 a násl. ZOPK, přijaté novelou č. 123/2017 Sb. V nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, Pl. ÚS 18/17 (N 156/90 SbNU 525; 261/2018 Sb.), k významu národních parků v bodech 51 a 52 uvedl:

„Význam národních parků v České republice byl v nedávné době zformulován v rámci konference České národní parky 2016. Národní parky jsou důležité pro zachování biologické a geologické rozmanitosti tím, že na jejich území je zajištěna ochrana populací druhů v přirozeném prostředí. Mají rovněž význam hydrologický a klimatický, neboť ovlivňují mezoklima, koloběh uhlíku či kyslíku a zadržují povrchové i podzemní vody, ovlivňují jejich průtok, a zmírňují tak průběh klimatických změn. Význam vědecký a výzkumný je zdůrazněn tím, že jejich území s ekosystémy ponechanými samovolnému vývoji představují srovnávací studijní plochu pro člověkem ovlivněné ekosystémy, jsou pozorovacím a monitorovacím nástrojem fenoménů, které se mimo jejich území v odpovídající ploše či kvalitě nevyskytují. Národní parky mají také sociálně-ekonomický význam. Ekonomický přínos danému regionu národní parky přinášejí vytvářením pracovních míst přímo i nepřímo formou zakázek privátním subjektům a také v samotné značce národního parku jako záruce šetrné turistiky. Další význam je tedy rekreační a turistický, neboť v současné době jde o nejnavštěvovanější území České republiky. Návazně mají národní parky také výchovný význam, neboť mohou probouzet pozitivní vztah k přírodě, objasňovat průběh přírodních dějů a motivovat veřejnost ke spolupráci na ochraně životního prostředí. Konečně mají národní parky význam mezinárodní. Značný význam

národních parků je nesporný, neboť zpřísněný režim ochrany území národních parků napomáhá zejména k zachování biologické a geologické rozmanitosti, k ochraně populací druhů v přirozeném prostředí, ovlivnění klimatu aj. Vedle toho mají národní parky význam vědecký, sociální či ekonomický. Smyslem národních parků je kompromis mezi naplňováním dlouhodobých cílů ochrany přírody (nerušený průběh přírodních jevů) a umožněním využití jejich území (k udržitelnému rozvoji, vzdělání, výchově aj.), to vše jako komponentů práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny i požadavku na zachování a rozvíjení přírodního bohatství podle preambule Ústavy. Výše uvedené odůvodňuje vysokou důležitost národních parků, která s sebou přirozeně nese i určitá omezení základních lidských práv a svobod či jiných veřejných zájmů.“

Podle Ústavního soudu je ochrana přírody na území národních parků projevem zájmu společnosti na zachování a rozvoji zděděného přírodního bohatství jakožto veřejného statku. Regulací činností prováděných na území národních parků pak lze dosáhnout sledovaného cíle. Ústavní soud obecně aproboval i nezbytnost takové úpravy a rovněž její proporcionalitu v užším smyslu v porovnání s omezením některých základních práv, jež tato úprava přináší. Jeho závěry přitom jistě nelze vnímat jako neaktuální, resp. časem překonané.

Podjatost Agentury ochrany přírody a krajiny

36. Žalobkyně namítá, že Agentura je neobjektivní a podjatá, jelikož je zainteresovaná na vyhlášení národního parku.
37. Stejnou námitkou se zabýval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku č. j. 6 As 19/2025-68. Stejně jako zdejší soud námitku neshledal důvodnou. Konkrétně uvedl následující:

Stěžovatelka rovněž upozorňuje na neobjektivnost Agentury ochrany přírody a krajiny. Tu Nejvyšší správní soud neshledal. Jak příležitostně uvedl městský soud, role Agentury ochrany přírody a krajiny plyne ze zákona o ochraně přírody a krajiny (bod 33 napadeného rozsudku) a stěžovatelka neuvedla nic, co by značilo podjatost některé z osob bezprostředně se podílejících na výkonu pravomoci tohoto orgánu ve vztahu k výsledku řízení (viz bod 32 napadeného rozsudku) či jejich neobjektivnost. Tu nelze shledat ani ve stěžovatelkou odkazovaném rozsudku městského soudu ze dne 30. 1. 2025, č. j. 5 A 35/2024-36. Citovaný rozsudek sice zmiňuje otázku ochranného pásma Národního parku Křivoklátsko, ani z toho však neplyne možný důvod neobjektivnosti Agentury.
38. Totéž platí i v nyní projednávané věci. Podjatost je ve správním řízení definována v § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jako situace, kdy lze s ohledem na poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům předpokládat zájem osoby bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu na výsledku řízení. Nic z uvedeného soud v případě Agentury neshledal.
39. Agentura je podle § 75 zákona o ochraně přírody a krajiny orgánem ochrany přírody, její působnost je dále stanovena § 78 citovaného zákona. Je vhodné připomenout, že je to Agentura, která podle § 78 odst. 12 zákona zpracovává záměr na vyhlášení zvláště chráněných území; v souladu s § 78 odst. 8 téhož zákona poskytuje odbornou podporu žalovanému (disponuje odpovídajícím odborným aparátem). Podle posledně citovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

ustanovení pak za účelem podpory výkonu státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny rovněž provádí potřebné přírodovědné průzkumy, monitoring, dokumentaci a šetření v ochraně přírody, ukládá, zpracovává, vyhodnocuje a poskytuje data v ochraně přírody. Skutečnost, že je Agentura „zainteresována“ na vyhlášení zvláště chráněného území, tak vyplývá z její povahy a účelu, za kterým byla zřízena. Zpracovala-li odborné vyjádření, na jehož základě žalovaný rozhodl při tvorbě záměru, plnila tím jen svou úlohu, která pro ni vyplývá ze zákona.

40. Soud již v rozsudku ze dne 26. 10. 2023, č. j. 10 A 95/2022-76, zdůraznil, že pouhá tvrzení o tom, že se nejedná o objektivní (správná, úplná) stanoviska, k relevantnímu zpochybnění jejich obsahu nepostačují, což platí i ve vztahu k naznačované podjatosti Agentury. Pouze z té skutečnosti, že má z hlediska svého poslání zájem na ochraně hodnot životního prostředí, nelze dovozovat zaujatý vztah tohoto správního orgánu na výsledku řízení.
41. Námitka není důvodná.

Programové prohlášení vlády

42. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný v záměru odvolává na programové prohlášení vlády, které není ani odborným podkladem a ani právním předpisem. Je to politická proklamace, která zavazuje pouze členy vlády. Tuto námitku však dále nerozvedla.
43. K této námitce soud uvádí, že žalovaný netvrdil, že programové prohlášení vlády je obecně závazným právním předpisem. Záměr se o programovém prohlášení vlády zmiňuje právě jednou (str. 16 záměru). Uvádí, že programové prohlášení obsahuje závazek k vyhlášení národního parku Křivoklátsko. Netvrdí však, že se jedná o právní závazek nebo o odborný podklad.
44. Námitka není důvodná.

Test proporcionality

45. Žalobkyně dále namítá, že vyhlášení národního parku v rozporu s § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nezohledňuje hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel; záměr nepovažuje za přínos pro rozvoj obce, naopak za zdroj citelných omezení, jinými slovy namítá, že vyhlášení národního parku není proporcionální.
46. Obdobnou námitku uplatnila tamější žalobkyně ve výše uvedené věci 5 A 37/2024. V nyní projednávané věci soud neshledal důvod se od svých závěrů odchýlit.
47. Zřízení jakéhokoli zvláště chráněného území, stejně jako např. památkové zóny, s sebou z povahy věci přináší určitá omezení – jistě si lze představit omezení vlastnického práva, svobody pohybu či práva na samosprávu obcí, krajů. Ochrana životního prostředí má ovšem srovnatelnou ústavní relevanci, jde o veřejný statek, jehož význam je zachycen již v preambuli Ústavy, stejně jako v jejím čl. 7, podle kterého stát musí dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství. Listina základních práv a svobod (Listina) pak v čl. 35 odst. 1 garantuje právo každého na příznivé životní prostředí. Ochrana životního prostředí je nejen základním lidským právem, ale i veřejným statkem, jehož ochrana je v zájmu celé společnosti. Nejvyšší správní soud to dříve přilehavě vyjádřil způsobem, že příroda není sama schopna se postavit na svou obranu proti lidské společnosti a brojit „lidskými“ prostředky proti zásahům člověka (rozsudek ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010-43, č. 2185/2011 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

48. Poměrování těchto práv a zájmů při vyhlášení zvláště chráněných území není ničím jiným než svého druhu testem proporcionality. Ten se dle ustálené judikatury Ústavního soudu skládá ze tří fází. První fází je vhodnost, tedy odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl. Druhou fází je potřebnost, která spočívá v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Konečnou fází je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv [např. náleze ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94 (N 46/2 SbNU 57; 214/1994 Sb.)]. V tomto případě tak měl žalovaný poměřovat výše uvedená základní práva na straně jedné, s veřejným zájmem na ochraně přírody na straně druhé.
49. Žalobkyně má za to, že není nutné chránit přírodu pomocí národního parku, pokud postačuje zřízení (již existující) CHKO. Má za to, že zřízení národního parku nevede k vyššímu standardu ochrany proti stávajícímu stavu.
50. Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní soudy nemohou rozhodovat o tom, jak nejlépe přírodu chránit, či jaký ideový postoj k ní zaujímat. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl následující:

[50] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že vhodností a nezbytností změny ochrany se správní orgány věnovaly obecně k záměru (s. 3 až 5 a 19 prvostupňového rozhodnutí, s. 5 až 7 rozhodnutí ministra životního prostředí) i ve vztahu k pozemkům ve stěžovatelčině katastrálním území (s. 33 až 34 prvostupňového rozhodnutí, s. 7 rozhodnutí ministra). Zabývaly se též souladem s veřejným zájmem (s. 5 až 7, 23 až 24, 27 až 28 prvostupňového rozhodnutí, s. 6 rozhodnutí ministra). Vhodnost i nezbytnost změny je odůvodněná též v samotném záměru (s. 22 až 26), stejně jako soulad s veřejným zájmem (s. 22 a 26 až 27). Odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné a dostačující.

[51] Otázkou ochrany přírodních hodnot formou národních parků jako takovou a jejími případnými limity se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Jak uvedl výše, národní parky jsou vyhlašované zákonem. O ústavnosti relevantní právní úpravy nemá s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 18/17 pochybnost. Tímto náleze Ústavní soud zamítl návrh skupiny senátorů na zrušení konkrétních ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, která se týkají právě národních parků. **Správní soudy nemohou rozhodovat o tom, jak nejlépe přírodu chránit, či jaký ideový postoj k ní zaujímat. Soudy jsou pouze oprávněny přezkoumat, zda je úvaha v rozhodnutí o námitkách přezkoumatelná a zohledňuje zákonná kritéria, včetně testu proporcionality. Obě tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny.** Totéž platí o stěžovatelčině poukazu na jiné národní parky a jejím nesouhlasu s uplatňováním bezzásahové péče.

(pozn. zvýraznění doplnil městský soud)

51. Soud konstatuje, že i v nyní projednávané věci správní orgány svým povinností ve vztahu k řádnému odůvodnění změny dostaly.
52. Test proporcionality byl proveden již v rámci samotného záměru na str. 22 a násl. Žalovaný zdůraznil naléhavou společenskou potřebu, definoval cíle ochrany přírody s tím, že těchto cílů je možné dosáhnout nejlépe s využitím institucionální ochrany provázené odborným zázemím i materiálním zabezpečením prostřednictvím národního parku a zřízením správy

národního parku, a to nástroji v podobě členění národního parku na zóny, zvláštním režimem hospodaření na lesních pozemcích, zvláštním režimem výkonu práva myslivosti, přenosem kompetencí. V rámci toho žalovaný přiblížil výhody regulace národních parků z hlediska cílů ochrany přírody Křivoklátska, porovnal je též s regulačními možnostmi v CHKO. Doplnil, že záměr zahrnuje jen cca 18 % stávající rozlohy CHKO, hranice je vedena tak, aby nezahrnovala zastavěná území či větší zemědělské plochy. Na navrženém území je 97,6 % pozemků ve vlastnictví státu, 0,46 % Středočeského kraje a pouze 0,3 % ve vlastnictví obcí, resp. 1,6 % soukromých osob. Soukromé a obecní pozemky jsou tedy zahrnuty jen v nejmenším možném rozsahu. Žalovaný v záměru uzavřel, že vyhlášení národního parku je způsobilé naplnit tyto cíle, nelze přitom navrhnout jiný šetrnější způsob ochrany, jenž by srovnatelně tyto cíle naplňoval (národní park je vhodný a nezbytný). Následně se věnoval poměření veřejného zájmu na ochraně přírody a omezení vlastnických práv a svobody pohybu. Podle něj nedojde k zásadnější změně oproti současnému stavu. Omezení s nakládáním či využíváním pozemků není absolutní, podmínky pro řízení dle stavebního zákona zůstanou stejné jako v CHKO, v případě lesního a zemědělského hospodaření lze získat finanční náhradu. Obecně lze získat výjimky či souhlas správy národního parku. V případě omezení pohybu rovněž nedochází k zásadnímu posunu, zákaz pohybu mimo vyznačené cesty nebo trasy odvisí od vymezení klidových území, jež se vymezují formou opatření obecné povahy, na jehož vydávání mohou participovat i obce a jež je možné přezkoumat i ve správním soudnictví. Taková území jsou předpokládána na území stávajících národních přírodních a přírodních rezervací, kde je již pohyb mimo cesty nyní zakázán. Nové omezení představuje větší omezení jízdy na koni a kole, nicméně ani to nebude absolutní.

53. Žalovaný se testu proporcionality věnoval na str. 3 až 7 v prvostupňovém správním rozhodnutí. Pro stručnost na tyto strany soud odkazuje. Správní orgány se zabývaly i nezbytností zahrnutí pozemků v katastrálním území žalobkyně (str. 8 prvostupňového a str. 25 napadeného rozhodnutí).
54. Žalovaný dle názoru soudu dostatečně popsal důvody vyšší ochrany nejcennějších částí přírody Křivoklátska, vymezil cíle takové ochrany, vypořádal se i s nedostatky současné úrovně ochrany cestou CHKO. Při zpracování záměru vycházel z řady odborných podkladů citovaných v jeho závěru. Z pohledu soudu dostatečně zdůvodnil společenskou potřebu, potažmo veřejný zájem na vyhlášení národního parku.
55. Žalobkyně v žalobě v souvislosti s testem proporcionality konkrétněji namítla, že se nelze vyhnout otázce nákladů, které budou muset být vynaloženy z veřejných zdrojů. Žalobkyně namítla, že nebyly hodnoceny údajně nepřiměřené náklady státního rozpočtu na zřízení a správu národního parku. Soud však konstatuje, že právní úprava vyhodnocení finančních nákladů v záměru nevyžaduje. Dopady regulace, vč. nákladů a výnosů, jsou vyhodnocovány až během legislativního procesu v rámci zprávy RIA. Tato otázka tak není předmětem přezkumu. Soudu rovněž není zřejmé, jak se tato otázka dotýká zájmů obce a jejích občanů. Obec má sice široký prostor pro uplatnění svých námitek, před soudem však stěží může hájit otázky, jež se jejích práv nijak nedotýkají. Namítá-li žalobkyně, že zpráva RIA vypracovaná v rámci legislativního procesu je co se týče nákladů provedena nedostatečně (žalobkyně poukázala na přípis ze dne 5. 3. 2024, kterým žalovaný rozeslal návrh zákona do meziresortního připomínkového řízení), soud uvádí, že nepřezkoumává legislativní proces (k tomu nemá ani pravomoc), ale toliko žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vydáno

dne 15. 2. 2024. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ani nemůže přihlídnout ke skutečnostem, které nastaly po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Zhoršení standardu ochrany

56. V doplnění žaloby žalobkyně nově uvedla, že vyhlášením národního parku dojde ke zhoršení ochrany přírody, zejména aplikací bezzásahovosti a rozpadem lesů. K tomu navrhla provést řadu důkazů. Tato námitka byla uplatněna opožděně, proto se jí soud nemohl zabývat.
57. Soud nad rámec nezbytného uvádí, že námitkou zhoršení ochrany přírody s ohledem na obdobné obavy jiných žalobců se již opakovaně zabýval zdejší i Nejvyšší správní soud a neshledal ji důvodnou (viz zejména výše uvedené rozsudky č. j. 6 As 19/2025-68 a 9 As 16/2025-79).
58. Nejvyšší správní soud konstatoval, že námitky v této oblasti jsou projevem politického nesouhlasu, což je dáno povahou věci. To ale není důvodem pro soudní zásah do rozhodování správních orgánů. Spekulativní scénáře budoucího chování správy dosud nevyhlášeného národního parku a jeho hypotetické důsledky nemohou založit nezákonnost správního rozhodnutí.

Nesplnění podmínek § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny

59. Žalobkyně v doplnění žaloby dále uvedla, že vyhlásit národní park lze podle § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jen pokud jsou na převažující ploše národního parku přirozené nebo málo pozměněné ekosystémy. Žalobkyně má za to, že i při aplikaci současné metodiky kritéria přirozenosti nejsou splněna v takové míře, aby šlo hovořit o přirozených lesích. Lesy na Křivoklátsku jsou totiž zásadně ovlivněny člověkem. Jedná se o region, který je dlouhodobě ovlivněn lidskou činností. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný dostatečně neprokázal výskyt přirozených a málo pozměněných ekosystémů. Žalobkyně naopak v doplnění žaloby poukázala na řadu podkladů, které oblast Křivoklátska označují za *kulturní krajinu*. Jde například o studii České zemědělské univerzity z roku 2023, článek doc. Vršky, který je zveřejněný na webovém portále <https://ekolist.cz>, výzva lesnických odborníků na webovém portále www.cesles.cz nebo odkaz na webové stránky <http://www.pralesy.cz>. Žalobkyně má také za to, že § 15 zákona o ochraně přírody a krajiny je protiústavní a navrhuje soudu, aby věc předložil Ústavnímu soudu podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu.
60. Soud konstatuje, že uvedenou námitku žalobkyně poprvé vznesla až v doplnění žaloby, které podala až po lhůtě pro podání žaloby. Tato námitka nemá v žalobě svůj předobraz. Žaloba samotná § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec nezmiňuje a nijak nebrojí proti tomu, že by nebyla splněna podmínka existence *přirozených* nebo *málo pozměněných* ekosystémů. Žaloba rovněž nijak nezmiňuje, že by měla být zákonná úprava protiústavní. Jedná se o nový žalobní bod, který žalobkyně neuplatnila včas a soud proto k němu nemohl přihlížet. Soud proto k této věci ani neprovedl jako důkaz podklady, které žalobkyně navrhla v doplnění žaloby.
61. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že námitkou nesplnění podmínek § 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody (tedy zpochybněním, že v navrženém území převažují přírodní a člověkem málo pozměněné ekosystémy ve smyslu § 15 odst. 1 ZOPK) se již zabýval ve věci 18 A 21/2024 a tuto námitku neshledal důvodnou. Jeho závěr potvrdil Nejvyšší správní soud ve věci 9 As 16/2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Nepřezkoumatelnost bez závazného návrhu zonace a zásad péče; absence dopadových studií

62. Žalobkyně dále namítá, že záměr jako takový je nepřezkoumatelný, jelikož nebyl předložen závazný návrh zonace a zásad péče. Součástí návrhu nejsou všechny relevantní dokumenty ochrany přírody. Tento stav podle žalobkyně umožňuje § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého v rámci záměru není nutné vytvořit komplexní záměr na vyhlášení chráněného území včetně všech zásadních dokumentů ochrany přírody, aby bylo zřejmé, jak budou zasažena ostatní práva a právem chráněné zájmy. Toto ustanovení je tak podle žalobkyně protiústavní.
63. Žalobkyně také namítá, že žalovaný nepředložil *aktuální socioekonomickou či dopadovou studii s využitím dostupných metodik na vyhodnocení přínosů lesa a jeho ekosystémových služeb v kontextu rizik, které způsobuje bezzásahovost*.
64. Žalobkyně nepřezkoumatelnost záměru z důvodu absence závazného návrhu zonace a zásad péče v podané žalobě nenamítla. Rovněž nenamítla ani protiústavnost § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně v žalobě nenamítala ani absenci socioekonomických nebo dopadových studií. Jedná se o nové žalobní body, které žalobkyně uplatnila až po lhůtě pro podání žaloby. Soud k nim proto nemohl přihlídnout.

Dostupnost mapových podkladů

65. Žalobkyně se dále v doplnění žaloby ohrazuje proti vyjádření žalovaného, že byla společně s vyhlášením záměru NP Křivoklátsko k dispozici mapa biotopů. Žalobkyně namítá, že mapa biotopů a ani odkaz na tuto mapu či její součást nebyly součástí vyhlášeného záměru.
66. Soud předně konstatuje, že tato námitka žalobkyně zřejmě směřuje proti části vyjádření žalovaného, který uvedl, že

Aktuální vymezení navrhovaného Národního parku Křivoklátsko, po vypořádání námitek, je dostupné na webových stránkách žalovaného (konkrétně pod tímto odkazem: <https://aopkcr.maps.arcgis.com/apps/webappviewer/index.html?id=b5cc6eb74f894fb4bb463ad990415d8c>, což umožňuje komukoli podrobné seznámení se s aktuální podobou vymezení dotčeného území (včetně možnosti nastavení různých podkladových map, potřebného měřítka a míry podrobnosti).

67. Soud konstatuje, že absenci mapových podkladů žalobkyně v podané žalobě neuplatnila. Jedná se tedy o nový žalobní bod, ke kterému soud nemůže přihlížet.
68. Nad rámec nezbytného soud uvádí, že absencí mapy biotopů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 16/2025-79 ve kterém konstatoval následující:

[62] Stěžovatelka dále namítla, že o mapování biotopů v době vyhlášení záměru nevěděla. Mělo podle ní být součástí záměru. K tomu NSS uvádí, že vyhlášení záměru nepředchází správní řízení, záměr není správním rozhodnutím. Je tak správná úvaha městského soudu (body 52 až 54 rozsudku), že na záměr, který je primárně podkladem pro další správní postup, nelze klást přehnané formální požadavky. Je třeba vyjít primárně z požadavků § 10 vyhlášky č. 45/2018 Sb. Není nutné, aby všechny podklady byly přiloženy již k samotnému záměru. Po stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby si v případě zájmu informace vyžádala či vyhledala sama, zvláště jsou-li veřejně dostupné.

69. Interaktivní mapa tedy nemusela být součástí vyhlášeného záměru. Skutečnost, že odkaz na tuto mapu žalobkyně v projednávané věci *neobdržela* tedy nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. Městský soud neshledal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
71. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto soud výrokem II rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení III. výrokem nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. června 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.